

BESEDA V LIBERCI

Iva Adamcová

28.3.2015

Iva Adamcová – Liberec 28. 3. 2015

Dneska tady mám takovou nudli, ale líbilo by se mi asi dole s vámi, ale tam by asi zadní řady neviděly, tak zůstanu nahoře a možná si dneska i sednu. Poslední dobou jsem nějaká unavená. Konečně jsem babička, že jo. Taky jsem dneska moc krásná. Já jsem si v pondělí koupila detox, už to teda mělo být dávno, ale nějak jsem to odkládala a nebyl čas. A hned za dvě hodiny, já jsem zvyklá dělat furt ksichty, zpívám a směju se a v té laborce jsem si říkala, co mě to bolí na obličejí. A vylezl mi za dvě hodiny po první pilulce puntík, ale teda pořádný. Za další hodinu v nose a do rána jsem měla třetí a teď jsem si říkala, jedu do Liberce, tam přijde hromada boulí a z té hromady boulí budou padat informace. Ale tak jsem si říkala, vždyť já za vámi jedu kvůli těm informacím. A jsem tu ráda. Takže vás vítám.

Máme dneska hodinu a půl. Ono to zase není tolik, znáte mě, když se pustím do povídání. Takže dneska toho máme na programu docela dost, protože ony ty informace, které přicházejí, ony se tak jako obrovsky očišťují od těch náplav toho povídání navíc. A to vy víte, jestli posloucháte už delší dobu. Takže já to shrnu do takového obyčejného povídání, abyste zjistili základ všeho. Je to opravdu velice jednoduché. Z člověka odpadne maximum nesmyslů hlavně těch, které směřujete sami k sobě a ke svým tělům a jménům. Kdybyste si něco vyčítali a cokoliv byste si vztahovali na sebe směrem i od druhých lidí, protože my všichni máme stejná pravidla.

Vědomí, které je v celém vesmíru, je jedno jediné. To je právě ta jednota, a to Vědomí je v tom celém vesmíru stejné jen v centru ten vesmír vypadá jako buňka a každá buňka má jádro, a to jádro je vlastně nejhutnější. Ono je velmi pevné a tvrdé. Ostatní vlastně vyšší fáze té buňky jsou jemnější a řidší, to znamená, že prostupují informace rychleji. To znamená, jsou tam vyšší vibrační pole. My jsme se teď dostali do stavu, kdy vaše Vědomí každého z vás tady žije opravdu stovky milionu let. A prožili jste si různé stavy. Byli jste kameny, byli jste součástí různých i organických už tkání, které se pohybovaly buňky jednobuněčné organismy pak mnohobuněčné, rostlinné, pak to byla živočišná říše, až jste se dostali do stavu člověka a dostali jste zvláštní nástroj – mozek a mysl. Vy moc dobře víte, že mysl, to už je na mých základních přednáškách, je vlastně egoismus. Ano, myslí vám tělo neboli hmota. A různé filosofické směry a náboženské směry říkají a byli jste velice dlouho klamáni v této hmotě Satan.

Není na tom nic strašidelného a nesmyslného, protože 3D, to je vlastně centrum vesmíru, které je pevné a tužší. To je ta poloha té hmoty, tvrdé hmoty. Je to Vědomí, které si skutečně sto miliónů let považuje za hmotu. Ale vy nejste hmotou. Vy neustále jste Vědomím. A v nejvyšší fázi, ve které se pohybuje, si oblékáte oblečky jednotlivých rolí těl se jmény. A teď si zkuste představit, že stojíte poprvé jako člověk, jako Vědomí, než vejdete do lidského života, a před vámi je obrovská skříň a v té skříni je 500 obleků, které si máte obléknout. A každý ten oblek má v sobě své odpory, které zahrajete sami sobě a druhým. A každý ten oblek má svůj osud. Má své jméno a to, co dělá ty odpory, je právě ten váš obleček. To nejste vy.

Jenže každý ten oblek, navazuje na jiný oblek a ten na další a nejde jeden oblek přeskočit. Vy si musíte všechny ty oblečky obléci a prožít si všechny ty odpory, která ta vaše těla dělají, a pořád až do posledního oblečku si myslíte, že jste to vy. Takže si vyčítáte věci, které jste dělali druhým. A vyčítáte i druhým lidem, že vám udělali to, co vám měli udělat. Jenže my všichni máme stejná pravidla. Protože osud hmotné planety je nastavený. Právě pro toto obří divadlo, které se tady odehrává.

Systém jste pochopili. Jestliže odporuje hmota vašeho těla, považujete se za tu hmotu, protože vy skočíte na lep tomu Satanovi. Různé národy a různé civilizace vždycky pojmenovávaly. To je zvláštní slovo. Třeba Islám mu říká Saitán. A víte, co to znamená? Protivník, odpůrce. Po celou dobu historie na této planetě vám bylo podsunováno, že existuje, a to dělala vlastně ta hmotná sféra sama a dělala bububu, že existuje peklo a nebe. Prosím vás, to není pravda. Ani peklo ani nebe neexistuje. Říká se to pouze ve 3D sféře lidem. Budeme mluvit teď o lidech, protože my máme nastavený vlastně egoismus a peklo znamená to špatné a nebe to dobré. A vy už moc dobře víte, že neexistuje fáze špatnosti. Ona de facto neexistuje ani fáze dobra. Já jsem ze začátku, a i teď vám říkám, že vše je dobré, ale to je základ postupu, jak vás převést z Vědomí hmoty do Vědomí Boha. Protože ony ty věci totiž jenom jsou takové, jaké jsou. A jako takové jsou dobré právě proto, že sbíráte zkušenosti v jednotlivých osudových rolích, které si na sebe obléknete. A dokud váš obleček bude odporovat a je to nastavené, tak budete žít ve Vědomí, že jste hmota.

Toto je vlastně systém toho, co nám přišel vysvětlit Kristus před dvěma tisíci lety, když se sem vtělil v době, kdy bylo nasnadě, že za velice krátkou dobu bude naše planeta převedena do hmotného stavu 5D. Ona jenom proletí. Ona dozraje, ona zestárne. A v té době bylo jasné, že za 2 000 let v této době bude určitý počet civilizace, to znamená lidských, jednotlivých těl, kdy poprvé v historii této planety jako hmoty, určitá část lidských těl jako hmoty, bude mít na sobě poslední obleček, ve kterém dojde k umenšení odporů automaticky.

Nikdo z vás nikdy nebyl a není hříšný. Víte, co to znamená dědičný hřích? Vy si oblékáte svá těla hmotná, která vlastně vám tvrdí, že jste hříšní, protože odporují. Ale vy nejste. Jste Bohové. Stav, kdy dojde k zastavení vašich odporů, je zažití skutečně neuvěřitelného pocitu, kdy najednou jdete životem, a ve vás nic nekřičí, nebouří, ať se děje, co se děje. Zažíváte obrovskou spokojenost a klid Ducha. Vy objevíte sama sebe jako Božství a jste vděční, jste vyškolení, jako když dokončíte školu, ve které jste se naučili všechno, co jste měli. A proto, i kdyby se vám dneska něco nepovedlo, přesto jenom cítíte ještě tlak, že jste něco říct neměli anebo naopak měli a neřekli jste. Je to vždycky dobře. Není to vaše, není zapotřebí si to vyčítat. A když to není zapotřebí vyčítat to sobě, proč byste to měli vyčítat druhým, že oni vám dělali druhé věci. Oni to udělat museli. Aby vy jste zjistili, že už se třeba ve vás nic neděje, že už všechno odpadlo.

Já teď dostávám překrásné dopisy od lidí, kteří pochopili. A je vás opravdu strašně hodně. Děláte mi samou radost a děláte mi radost a vy to víte, i když třeba byste měli nějaké námitky anebo dokonce i lidé, kteří mě třeba ani nemusí. Vy moc dobře víte, že já s tím souhlasím.

Já jsem zažila před měsícem krásnou věc, kdy jsem přednášela v jednom centru a tam na konci té přednášky ti lidé, jak se loučili a přišli mě pozdravit, tak jsem si ještě s každým popovídala, protože já vás mám všechny ráda. Já totiž vidím, že vy jste já, jo? Já vidím jenom skutečně mrtvolu hmoty, ve které se pohybuje Božství, které už cítí, že je něco jiného, že už je to Božství. A je mi jedno, co ještě děláte nebo neděláte. Toto je mi absolutně lhostejné. Tady není koho posuzovat a odsuzovat za cokoliv. A tam na konci té řady na mě čekala jedna mladá žena, říkala, že je ze Šumavy a říkala mi: „Ivanko, já jsem vám přišla poprvé vlastně potřást rukou a přišla jsem naživo na přednášku, protože před dvěma lety mi někdo poslal na vás odkaz, ale já jsem vydržela pět minut. Mně se udělalo tak špatně a nemohla jsem nic slyšet. Já jsem to odložila. Někam jsem to hodila v tom počítači do nějaké té kolonky a pak jsem si prožila dva roky neuvěřitelných pádů, kotrmelců, příšerných věcí, kdy jsem se protáhla černou magií a bílou magií a minulý týden jsem úplně zdrcena šla jednou chodbou v jedné škole a najednou na nástěnce bylo napsáno na lístečku vaše jméno. Já jsem si na vás vzpomněla úplně s údivem jak to, že jsem zapomněla. A tak jsem šla do toho počítače a najednou všemu rozumím a všemu úplně s údivem dávám za pravdu. Už vám rozumím, proč byste se na mě vlastně nezlobila tenkrát, kdybych vás zavrhl. To na vás řvalo moje ego, které mě ještě nechtělo pustit. Ale absolutně jsem osvobozena“.

Druhý den na Facebooku visel vzkaz, mně to přišlo do počítače. Já to neumím. Já to neumím s těmi počítači, zoufale. Prosím vás, jestli mi chcete psát, tak mi nepište rozhodně na FB, protože já to tam ani nenajdu. Já jsem třeba našla za tři čtvrtě roku blahopřání k narozeninám. Já jsem si říkala, do prdele, teď mám počkat ještě čtvrt roku, abych dělala, že to bylo včas anebo, jo? Tak jsem se vždycky pak omlouvala zdlohavě, že teda až dneska jsem na to přišla. Pak lidi byli hodně milí a psali mi, že jim to nevadí. Ono mi to přišlo na ten email a tam mi píše, to jsem já ta z té Šumavy, a chci vám říct, že vlastně největší dojem na mě učinilo to, že když skončila ta přednáška, kde jste mluvila tři a půl hodiny, tak jste to nechtěla zabalit a nervózně odjet, ale trpělivě tou frontou jste se vlastně prokousávala v objetí s každým tím člověkem. S každým jste se zasmála a všichni z toho něco měli, protože to povídání k jednotlivým lidem během těch pár minut každému něco dalo. Tady jsem viděla vlastně praxi života, jak se člověk chovat má.

Vy moc dobře víte, že já tady nepěju chválu sama na sebe. To vůbec není pravda. Tady vlastně se jedná o úplně jinou věc. My jsme se vždycky s mým mužem smáli, protože jsme si z toho dělali srandu. Protože my jsme vlastně obrovští sobci, protože to děláme sami pro sebe, protože my víme, že v druhých lidech je naše vlastní já, jo? Takže to je vlastně veliké sobectví. Ale to už člověk musí být hodně vyspělý, když toto ví.

Já vám teď chci ještě vyprávět jiné věci, které jsou velmi důležité, abyste pochopili, co se tady vlastně na té planetě ještě dělo a proč černí a bílí mágové byli zmatení a jak jste byli vycvičení. Ta planeta hmota totiž je obrovskou hmotou a pod sebou má jemnohmotný svět, který se zdá být tím nebem. A s tímto nebem jsou seznamováni vlastně i černí i bílí mágové. Černí mágové začnou zneužívat moc. Myslí si, že ví něco víc o stvoření celého vesmíru, protože podléhají těmto informacím a zneužívají toho. Bílí mágové chtějí konat dobro a jsou také vedeni tímto jakoby nebem, pozor, i anděly.

Protože to je ta fáze dobro-zlo. To je dualitní sféra. A neví, že tato stratosféra je ovládána Pánem hmoty. A ten Pán hmoty je povede až do té doby, než vy všichni zjistíte přes Kristovství a informace, které jsem vám přivezla, že jde vlastně o to, že každý z vás sám za sebe musí zdolat všechny zkoušky a přijmout úplně všechno, abyste pochopili, kdo jste ve skutečnosti. Ty zkoušky jsou někdy velmi těžké. Ty zkoušky jsou tak obtížné a věřte mi, že když si nejste jistí v podpatcích, tak přichází vždy z vnější strany někdo, kdo vás začne lákat a tahat.

Já jsem teď zažila minulý týden neuvěřitelnou věc. Psal mi jeden muž ze Slovenska. Je to asi tři měsíce. Protože dělal nějakou velice zodpovědnou vysokou práci a přišel o práci, což nepředpokládal, že jo. Každý máme ten osud nastavený jinak, přesně podle toho, co potřebujeme. Vaše odpory minulostních těl navazují na umenšení těchto odporů, protože jediné, v čem se tady můžete vyznat, je Kristova síť. To znamená, konec je odpor nula. A to si musíte prožít do posledního tělíčka.

Zkuste si představit, kdybyste v této době měli předposlední tělíčko, tak podsvět této planety se přemístí, protože naše vibrace pokračují. Uvědomte si, že dnes se zvýšila planetární vibrace dvakrát tolik. Vy nemáte jenom šest a sedm čaker. Vy jich máte mnohem víc. A ty vyšší čakry prosakují a prorůstají pátou dimenzí, hmotou. To znamená, že když vy nedolezete Vědomím do otevření třetího oka, do šesté čakry, tak nemáte na sobě ten poslední obleček. To nevádí, to vůbec nevádí. Je to jenom škola. Nezáleží na tom, jestli jste tady na téhle planetě, neboť podsvět planety se strhne na planetu za námi o 2 000 let. A teď si představte, že máte na sobě předposlední obleček, to znamená, že až dožijete tady ten život přesně tak, jak ten obleček předposlední předpokládá, tak po úmrtí si vás přitáhne vlastně ta planeta, co je za námi vibračně, protože i ty vibrace za námi té planety jsou nižší, rezonují do těch šesti čaker.

Já jsem na základních přednáškách vysvětlovala, že vlastně vy pendlujete mezi jemnohmotným světem a hmotou. Takže se v prvním životě narodíte, odložíte tělo, odskočíte si do neprojeveného světa, kde je podobná vibrace. A zase skáčete zpátky. Ale ty vibrace se zvyšují, protože když člověk odkládá tělo, tak vlastně v tom kanálu, který má být čistý, má tam být jenom Božství, se vždycky o kousek zvednou zkušenosti. To znamená, hadí síla povyleze o kousek výš. Vy nemůžete nic přeskočit. Všechno je krok za krokem. Zrovna tak jako ve škole, kde nemůžete přeskočit žádnou třídu. To znamená, že když vám chybí něco, předposlední obleček, skočíte na zadní planetu a tam si dožijete poslední život nějakého svatého na tam té planetě za námi. A tam budete za jedničku. Protože tam vás vlastně potká to ukončení té školní docházky. Dostanete se do Vědomí Boha. Vezměte si, těch svatých bylo vlastně na té planetě v těch posledních dvou tisících letech velmi málo. Ale pozor. Teď vás je hodně, ale už si jako svatí nebudete připadat. Už víte, že to je obyčejnost, protože, když je něčeho hodně, tak to zevšední, že jo. Ale pozor, vy jste skutečně vyzrálí potom a víte už, o co kráčí. Takže vidíte, že tamti obdivují propadlíky, to je sranda. A vy, kteří jste prošli nahoru, tak jste vlastně začátečníci. Takoví novicové, kteří začínají.

Ale nezapomeňte, že já jsem přišla pouze informačně vám vysvětlit přechod. Já jsem převaděč, který na planetu přišel, odložil svoje vlastní zkušenosti, kdy jsem tam už žila. Musela jsem si na sebe nabalit nějaké věci nedokonalé, takže nějakou tvrdohlavost,

nějaké takové drobnosti, které mě sem propašovaly, abych to tady mohla ustát, a ty jsem si také odžívala směrem s vámi, abych nečekala vlastně de facto 55 let až na tuto chvíli, kdy jsem se dožila do stavu, kdy jsem se původně měla narodit na planetě, aby ta planeta mě udržela. Nicméně ty informace jsem propašovala vlastně proto, abyste pochopili systém tohoto světa, protože moje DNA Ivy, mého Vědomí, to je moje schránka, obsahovalo informace, které vám mám dát. A pozor, je jenom jedna hmota a jeden Bůh. Takže moje schránka patří i vám. Máme jedno planetární DNA. To znamená, že i ty informace jsou vaše. Nejsou moje Ivy, jsou nás všech. Vaše konání se bude měnit. Všechno, co člověk udělá v práci, v rodině, v mezilidských vztazích, kdekoliv ať v umění, v hudbě, jenom v komunikaci s druhými lidmi, všechno dělá pro obrovské množství lidí. Vy si to vůbec neuvědomujete, jak jste propojení. Každý čin, který tady zanecháte, dělá jednak Božství a jednak ve spolupráci s hmotnou fází, která vás propouští v této chvíli.

Včera jsem se smála s mou kamarádkou, když jsme jely do Prahy. Tam jsme přespaly, dneska jsme pokračovaly sem. Já jsem jí vysvětlovala, jak to vlastně bylo ve 3D systému. To ego se chová jako zvíře. To vy moc dobře víte, že naše tělo je zvíře. Zkuste si představit, že uprostřed dvorku hodíte takto kus masa, takovou tu flákotu na zem a teď ti psi se začnou o to rvát. Každý si utrhne ten kus. To je svět egoismu. A teď jsem říkala té Janičce, a teď si zkus představit, že v 5D tam hodíš to maso, na začátku 5D, a teď ti psi začnou říkat: „Prosím, vezměte si.“ Každý. Až to maso shnije. Pozor, to se nesmí stát. Vy to někdy poslední dobou teď přeháníte. Já se bavím z těch vašich dopisů. Ne, správně by to mělo vypadat, když ta flákota tam plácne sebou, tak vy se máte domluvit, jak s tím masem naložíte, aby neshnilo. Aby jeden druhému jste upřednostňoval věci, protože vy jste teď vlastně našli i zalíbení a už víte, jak je krásné pomáhat lidem. Ale nezapomeňte, že někdy pomůžete i tím, když nepomůžete. To už pak budete cítit a vědět.

Další krok, který tady je. Samozřejmě, já teď dostávám velice velké množství dopisů. Já vám jeden tady z nich přečtu. Který bych si představovala v uvozovkách, ono to tak sice bude vypadat, ale Dan to tam nahrává. Je to vlastně sdělení, které bude dané spoustě lidí, aby si to uvědomili. Všechno se vyvíjí. Všechno má svou fázi a máte i fázi tu, která vás vede i k sdružování se a debatování o těchto věcech, ale někdy máte tendenci, jak jste nadšení, to přehánět. Takže pak odbíháte od nádobí a zanedbáváte třeba povídání si s dětmi nebo žehlení. Já to znám taky, nebojte se. Já jsem zase cítila povinnost vám odepisovat a pak jsem zjistila, že to nejde, že denně dvě hodiny počítač stačí, protože bych si nesplnila povinnosti s maminkou a s laboratoří a pak by mě to unavovalo, jak bych doháněla věci. Vy máte konat pro Božský svět své povinnosti, které máte v osudu nastavené, protože, když něco pak není v pořádku, jste nervózní a vy to ani nevíte, že na to nemyslíte. To je podvědomí, kdy víte, že něco někde hapruje, že jste někde něco zapomněli. Ale pamatujte si, tady jde o to, že nejvíce pomáháte druhým lidem, kdy žijete svůj život přesně tak, jak máte. A zmírňujete jenom odpory druhých lidí, tím, že je zklidňujete. To je vrchol. Možná je vám to málo teď ještě některým, ale věřte mi, že na to přijдете sami. A já vám ten dopis ráda přečtu.

„Milá Ivanko, vím, že jsi zavalená hromadou dopisů s dotazy, prosbami a příběhy nás všech. Tedy dovol, abych ti pouze prostřednictvím této elektronické věcičky poděkovala. Den ode dne, ve mně narůstá plamínek Vědomí, kdo jsem. Prožívám obyčejné štěstí, že jsem. Mezi svými nejbližšími kamarády, přáteli, kolegy, prostě mezi všemi lidičkami si připadám jako svíčka, která hoří, jejíž knot vydává světýlko, a to se rozlévá všude kolem. U některých občas zahlédnu maličkou jiskřičku, která ale ještě nemá sílu, aby vydržela v náporu větrného běsnění ega. I já hledala, tápala a jen mlhavě tušila, že mezi nebem a zemí je cosi, co dává životu smysl. A našla jsem se. Stále častěji se mi stává, že se mě lidé ptají na věci spojené se životem, s duší, duchem i smrtí. Většinou se zeptám, co by rádi slyšeli? A oni odpoví: „Pověz mi něco, cokoliv. Však ty víš co.“ Jsou to krásné situace, stavy a chvíle. A najednou mi slova sama vplouvají do úst a já mluvím a odpovídám a raduji se z oné lidské radosti dozvědět se něco jiného a jinak, než nás učili například prarodiče. Ivanko, když jsem tě poznala a není to tak dlouho, půl roku, prvním okamžikem se u mě událo to, co asi u mnohých ostatních buněk. Došlo k okamžitému propojení. Rezovala jsem s každým novým slovem. Rozuměla jsem. Skutečně to funguje báječně. Ze začátku jsem na FB hltala každý komentář, každý příspěvek, ale časem mi přišlo nepotřebné vše číst.“

Velmi dobře.

„Číst a reagovat a vědět. Nejprve jsem tápala, zda nejde o sobecký postoj a nezájem sdílet s druhými jejich radosti i starosti, ale postupně mi došlo, že vše ani není možné, aby jeden stíhal. Vždyť právě proto nás přibývá. A kde nepomůže a neodpoví jeden, nastoupí druhý a další. Je to nádherné souznění. Ivanko, děkuji ti, že jsi mi pomohla v nalezení cesty klidu, lásky, pokory a tedy spokojenosti. Již nepřemýšlím, co a kdy mám udělat, aby dobře bylo nebo bylo neb aby to bylo v pořádku vše, a svým způsobem moje Vědomí mě vede cestou lásky a pomoci druhým lidem a pokud to není v mých silách především neublížit jim. A děkuji a s radostí, s láskou v srdci se loučím. Eva.“

Víte, i fanatismus pomáhat druhým jste si prošli ve fázích bílých mágů. A uvědomte si, že stejný Bůh je v komkoliv druhém. Jestliže já dneska rozumně přemýšlím a nemohu tomu druhému člověku pomoci, protože na to nemám prostředky, nebudu se tím trápit. Protože jestliže v osudu ten člověk má, že mu má být pomoheno, tak mu pomůže mé stejné Božství v jiném těle člověka. Je to dokonalé. Takové to usilování, které vás vyčerpávalo a dovedlo vás na pokraj vašich sil, kdy zuby nehty jste se snažili skutečně pomoci a pak jste zdemolovali svoje vlastní tělo a vyčerpali jste své vlastní rodiny a věděli jste, že nemůžete být na padesáti místech najednou. Opravdu, stačí toho člověka zklidnit. On sám sobě je zdrojem veškerého vědění, a neví to, jestliže přijme a respektuje všechno.

Já se ale vrátím k tomu pánovi z toho Slovenska. Já jsem to tak trošku zamluvila, to je mým normálním stavem. Tento pán přišel o svou práci a pak samozřejmě nastalo peklo na světě, protože znáte to, máte hypotéku, nějaké půjčky na dům, nepředpokládáte, že o tu práci přijdete, hlavně když jste na vysokém postu. Pak už se začala bortit vlastně i situace v rodině, kdy manželka byla zoufalá a teď už byly stavy, kdy už to vypadalo, že ta rodina se rozpadne. A ten pán v této chvíli se dostal k těm základním přednáškám a napsal mi nádherný dopis, jak všechno se mu v hlavě srovnalo. A pozor, tehdy mylně:

„.... kdybych to věděl dřív, což víte, že to nejde.“ Pak se dostal po čase k tomu, že vždycky jednou za týden, za deset dní mi napsal krátký dopis. Já na krátké dopisy, pár vět, se snažím odepisovat co nejdřív, jinak by se mi to moc, moc hromadilo. A začínal se probouzet. Tam to Vědomí bylo nastavené tak, že skutečně bylo vidět, že dochází k přerodu Vědomí toho člověka. A začínal chápat věci. Je to 14 dnů zpátky a přišel mi zvláštní dopis, že už se skutečně nastavil na všechno, ale že si přesto připadá jako rybička, která vyskočila do výšky a místo do velké vody spadla do louže. A pak, když už ze všech sil se zase snažila dostat zpátky, tak se odrazila ještě do menší louže a dneska už má pocit, že je v té nejmenší, že už si myslí, že už ani není síla se z té louže dostat.

Já jsem mu napsala, že až ta rybička v té poslední malé louži si uvědomí, že přijme i konec, i že to místo v té louži je poslední v tom jejím životě, tak tehdy se všechno změní. Ono totiž ta změna musí proběhnout za života v hmotě. To je to, co vy musíte pochopit.

Víte, co to je Duše? Ono se o Duši namluvalo strašně hodně. Duše patří do hmotného světa, právě do toho iluzorního podsvěta, kde vy z toho hmotného stavu si odskakujete do vědomí planety, která si zatím připadá jako hmota. Ale už jako Duše víte, že nejste hmotou. Ale pozor, nemůžete to překonat. Protože vy si ty zkušenosti musíte do toho Ducha doladit přes všechny ty oblečky. To znamená, že Duši jste do té doby, než si doplníte zkušenosti Boha. Až dojde za lidského života, za vašeho lidského života odpor nula, tak tehdy jste plným Bohem a už se nevrátíte do stavu oddělenosti Duše-Vědomí-Hmoty.

V této době dochází k tak zvané mystické smrti. Já vím, že asi vy ve většině případů asi víte, co znamená mystická smrt. Nicméně mi minulý týden přišel dopis, kdy jedna paní z Karlových Varů mi psala: „Ivanko, můj muž s mým synem viděli ten váš rozhovor s Alžbětou Šorfovou a tam zazněla mystická smrt a oni, protože jsou neznalí, tak se mě zeptali. Já jim to neuměla vysvětlit, co to znamená mystická smrt. To jste asi na krátký okamžik jako mystik umřela? Takže jsem si řekla, že to vlastně někde taky pustím ven, aby ti, co to úplně nemají vlastně vysvětlené a tápou, věděli.“ Já jsem o tom už kdysi v minulosti mluvila, ale ono toho bylo natočeno už tolik, že to už se snad ani nedá možná někde dohledat, nebo byste museli fakt poslouchat úplně všechno, což je zbytečné už pro vás.

Člověk si připadá dlouhé, dlouhé životy jako hmota těl, jako ten člověk s tím jménem. A připadá si tak do té doby, než ten poslední obleček oblékne a potom v tom posledním oblečku je pro něj připravená smrt hmoty neboli smrt ega. To ego umírá za života toho člověka. To znamená, nastane stav bez odporu a ten člověk poznává svět jako obrovskou mrtvolu. Přesně tak, jak to říká v Evangelii svatého Tomáše Kristus. „Ten, kdo prohlédne a zjistí skutečnou pravdu, tak uvidí jednu velikou mrtvolu, která se tvářila, že jste vy všichni.“ On tam říká: „Běda tělu, které visí na Duši a běda Duši, která visí na tělu.“

My si to teď maličko rozebereme. Jestliže já budu člověk, který visí na Duši, nebo spíš to obrátím ze začátku. Jestliže já budu tělo, které jako hmota, jako Iva, která bude viset vlastně na té Duši, tak se budu ještě modlit. Budu mít oddělenost nad s sebou. Budu odmítat cokoli, budu chránit tu svou Duši. A jestliže budu Duše, to znamená

nenaplněné Vědomí do Ducha, a budu lpět na svém těle, tak se považuji za hmotu. Tady vidíte, jak vlastně to učení je tady rozbalené do stavu hmota – Duch neboli zákon hmoty Satan, Saitan, odpůrce, hmota, která dělá odpory a stav bez odporů, kterým jste vy, vaše Vědomí, které tady bylo od začátku vzniku celého planetárního vesmíru. Jste věční. Když v této fázi zemře vlastně ego člověka, to tělo už nemá odpory, ono neumí odporovat. Tehdy se stáváte živým Bohem.

Nemusí o tom nikdo vědět z okolí. Existují lidé, kteří se dožili tohoto stavu, ale žili na planetě někde v ústraní, protože i ta planeta někde potřebuje, aby jenom se dozářilo obyčejností celý systém energie jakoby na planetě. Ale tam jenom teče vlastně to dorovnání, protože planeta má svůj, samozřejmě, osud a je jasné, že některé výkyvy v některých místech na planetě jsou hodně dramatické, tak aby se to nezbortilo, protože všechno je jenom energie.

Víte, hodně bílých mágů viselo a visí vždycky ještě na tak zvaném posílání energií. Už jsme o tom mluvili mnohokrát. A nedávno mi psala paní docela hezký dopis. Uvidíme, jak mi porozuměla nebo porozumí. Teprve začala přednášky poslouchat, protože tam zaznělo to, že se jí strašně líbí, co dělám a že neví, jak to dělám, že teda pracuji a co teda pracuji, jestli se může zeptat na to a jak potom беру sílu na ty víkendy, kde dávám energii druhým lidem. Tak jsem jí, chudinku, musela vyvést jakoby z omylu. Přesto mi napsala: „Já vám asi nerozumí. Já to budu muset číst několikrát.“ Takže si to poslechněte.

Já neumím konat vůli Ivy. Nikdy jsem neuměla. Já jsem vždycky jenom čekala. Já jsem věděla, že svou vůlí, když sama teď se rozhodnu a začnu bouřit lidi informacemi, že bych dostala pořádně do čumáku a že to nejde. Byly doby, kdy jsem věděla, že by mi nikdo nerozuměl. Naopak, možná byste mi dali svěřací kazajku a zavřeli mě někde za mříže. Takže mi bylo jasné, že musím čekat. A vždy ten impuls v DNA, který přišel, mi otevřel další krok a přišlo další, z vnějšího světa, pozvání, a tak se to dělo včetně mé práce. Takže nakonec jsem vlastně mohla otevřít laboratoř doma. Pracuji doma, pak jsem si vybrala tu nejjednodušší práci, které druhé laboratoře nechtěly dělat, což mi uvolnilo pátky. Takže už i pátky jsem mohla třeba cestovat. Všechno se dělo samo. Ale teď hlavně vám chci třeba vysvětlit ten dotaz té paní, abyste pochopili, že já na nikoho žádnou energii neposílám. Já si s vámi přijdu popovídat. Vysvětlit vám věci, abyste i vy je pochopili a zklidnili. Protože člověk má bez úmyslu, to není moje, to není můj úmysl, abych vám něco posílala, a navíc za to si ještě něco brala. To ne, to člověk musí zapomenout. Vy totiž před vlastním Bohem, vnitřním Božství i v druhých lidech, neutajíte žádný váš úmysl. Je jeden Bůh a jedna hmota. Takže čistota Ducha toho člověka je všude zobrazená. A to si vůbec neuvědomujete. A když jsem přišla vždycky mezi lidi, přišla jsem tam proto, že jsem je milovala. Chtěla jsem jim říct to, co jsou ochotní slyšet. Kdybych věděla, že něco nechtějí slyšet, tak zmlknu, protože by bylo závadné, abych na ně valila něco, co by v nich vyvolávalo odpor. Já ty lidi milovala. A to vám přivodí takové zvláštní vycitňování, kdy víte, kdy tu pusu máte otevřít a kdy ne.

Nedávno mi jeden pán napsal, že mě obdivuje, jak se dokážu obětovat pro lidstvo. A já jsem mu řekla: „Vy jste na velkém omylu. Já jsem se nikdy pro nikoho neobětovala. Já jsem si dělala radost, že jsem mohla mluvit s někým, kdo mě mohl poslouchat. A

kdybych já měla pocit, že se obětuji, už to na vás budu valit.“ Ne. Já vydám informace a je mi lhostejné, absolutně lhostejné, co kdo si z toho vezme. A i kdyby si nevzal nic, já vím, že je to správné. Protože vy nemůžete nutit druhého člověka, aby si vzal něco, na co není připravený. Tehdy nemám žádný pocit oběti. Žádný pocit, že tlačí taková ta nervozita: „Pochop to.“ Ne, ne, ne, to nemá absolutně smysl. Vezměte si, že každý z vás se vyvíjí podle programu DNA hmoty, ve které žije. A ta hmota ví každý bod.

Na základních přednáškách jsem vám vysvětlila, že máte jenom malinkou vůli člověka. Já jsem věděla, že vám nemůžu říct úplnou pravdu. Protože by to zredukovalo posluchače o padesát procent. Postupem času jste zjišťovali, že ano, mohla jsem to říct na plno, ale třeba na podzim, když jsem byla, někteří lidé se ptali. Musím vám to tady říct, abyste věděli skutečný stav pravdy.

Na podzim jsem byla v Brně s Gabrielou Filippi a tam jsem na veřejnosti opět řekla tuto jemnou nuanci, protože jsem věděla, že v tom sále je veliké množství lidí, kteří tam přišli na divadelní představení. Takže aby tam chudáci neomdleli nebo nezvraceli, tak jsem musela zase trošičku jakoby poodstoupit, což vím, že vy už mi to za zlé mít nebudete. Je nutné vědět, kdy a v pravý čas máte co říct, protože musíte počítat vždy s reakcí jednotlivých buněk. Ony k tomu dozrají.

Já jsem tam zažila nádhernou věc, kdy jsem druhý den letěla do Francie za mou starší dcerou. Jela jsem do Makotřas, což je takové malé odstavené parkoviště před letištěm v Praze, a tam jsem se podívala do mobilu, protože jsem čekala, než přijde ten pán, který mi tam zaparkuje to auto a odveze mě s kufry. A tak jsem si říkala, mám čas, tak se podívám na poslední emaily, které přijdou, třeba ještě na nějaké stihnu odpovědět, protože za jedenáct dní to už bude katastrofa, když nebudu doma. A napsala mi nějaká slečna, asi slečna, paní, mladá paní Petra. A napsala mi tam: „Ivanko, já jsem včera byla v tom Brně na tom představení a zažila jsem šok, protože já si z toho všeho, strašně se mi to vaše povídání líbilo, ale já si z toho všeho nepamatuji vůbec nic, jenom jediné slovo, pokora. Ale ono to stačilo asi, protože já jsem vylezla z toho divadla a chodila jsem po městě a bylo mi strašně dobře. Ale hlavně, já dva roky jsem navštěvovala lékaře. Bolelo mě příšerně u srdce. Nikdo nic nenašel. Všichni tvrdili, že mi nic není, ale já jsem vylezla z toho divadla, a to srdce od té doby mě nebolí, ale jsem tak trošku jakoby naježená z toho, že si nic nepamatuji. To jsem tam ztratila paměť nebo co?“

Tak jsem jí napsala, že jenom propojuji informačně Duši s Duchem. Vaši Duši s vaším Duchem, to znamená, naším jednotným, a že si nemusí pamatovat slova, které používám, to není nutné. Všechno, co je nutné, stane se samo, protože váš vývoj a váš postup je daný. A já jsem tam vysvětlila úplně jednoduchými slovy, že vlastně Kristus je skutečně váš stav Vědomí, který se změní. A on se změní automaticky. Je v každém z vás. Ale je navolený v jiné době, kdy na toto přijdete. Ale od jisté míry egoismu jste schopni slyšet tyto věci a dochází vám velmi rychle, ten postup už je velice rychlý.

A tam jsem vlastně vysvětlovala princip toho, jak se to děje. Útok z vnějšího světa ať situační nebo hmotný od druhého člověka je vaším vysvobozením, neboť karma je odpor. A jestliže já vytvořím odpor, tak po čase samozřejmě přijde vybíjení a nová zkouška, jestli už v tu dobu smím ten odpor snížit anebo úplně zastavit. To je nová

šance, ale jestliže mi to dojde, vše se zastaví. Jestliže mi to ještě nedojde a znovu ten emocionální odpor udělám, tak si napíšu karmu novou. Prosim vás, bílí, černí mágové vám budu tvrdit samé nesmysly, které samozřejmě jim tvrdí pán hmoty v podsvětí. Oni ho považují za stav nebe. Budou vám tvrdit, že se můžete propadnout z fáze člověka až hluboko někam do zvířete klidně, protože tam jsou záměry bububu, strašit vás. Nevěřte tomu, není to pravda. Každý váš další obleček je nastavený na umírnění odporů. Černí a bílí mágové si buď hrají na svém písečku pro pýchu nebo slávu anebo dokonce hmotné dary anebo i si pěstují závislosti. To poznáte. Vycítíte, jestli někdo chce, abyste na něm byli závislí, a vytahuje z vás tyto závislosti. Nevěřte nesmyslům, už máte svou logiku. Neexistuje stará karma. Neexistuje.

Bílí, černí mágové budou tvrdit a obviňovat rody. Ne, toto také neexistuje. Vy si zvolíte DNA rodiny, protože vy jste v minulosti žili v oblečku, který měl tyto odpory a ta rodina vám vyhovuje. Černí mágové budou útočit na své prapředky, že oni můžou za to, že oni dneska jsou lítostiví nebo zlostní, cokoliv neumí ten člověk. Nebo že tam je nějaká dědičná choroba, která se protahuje. Ne, když se začnete chovat dnes jinak a naučíte se v té rodině eliminovat odpory, oni jsou vám obrovskými, ale obrovskými trenážery, které vám pomohou. Je to dar prokázat, že umím být optimistou vedle šíleného pesimisty, který vidí všechno, že je na hovno a nic mu nevyhovuje, každý je blbý. A udržet si ten svůj dar. Já jsem nedávno mluvila s jedním hercem a moc jsem ho chválila, protože ten herec hrál v jedné nádherné pohádce a zářil tam jak Slunce. A říkám mu: „Podívej, já tě musím pochválit, ty jsi mě na ten Štědrý den dostal, protože to, co z tebe tam šlo, to bylo úžasné.“ A on mi říká: „Ty víš, Ivanko, ale to bylo tak těžké natáčení. Tam byl tak strašný ten kolektiv, tam se ti lidi furt hádali, o něčem dohadovali.“ Říkám: „Ty jo, tak to jsi ještě lepší, než jsem si myslela.“ A on tak kouká a říká: „Jak to myslíš?“ Říkám: „Podívej se, jestli jsi tohle to ze sebe, tohle to světlo, vyzářil v tomto kolektivu, tak jsi mistr. To by bylo lehké vyzářit to, kdyby tam byla pohoda a dělo se všechno hladce. Takže je zapotřebí vidět to správnýma očima, a ne těmi pokřivenými, že je něco blbě.“ A on mi říká: „No, to je vlastně pravda. Já jsem dobrý.“ Ano, važte si všeho. Na každé věci je něco obrovsky dobrého, co v tu chvíli to ego, když odmítáte, nevidí. Jediný stav lásky je Kristus. To znamená stav bez odporu. Toto si musíte uvědomit. Všechno ostatní je neláska, ne Kristus, odpor. Vy nejste hmotou. Ta hmota na vás bude házet obrovské věci.

Ale já jsem zase odběhla od toho Slováka, do přic. A je to důležité. Představte si, že minulý týden mi napsal, že už se zase smířil s tou rybičkou. Ale říká: „Ivanko, ale teď mám problém. Já budu dělat konkurs. Jsem přihlášený do konkursu, a tak jsem se rozhodl, že tam půjdu a třeba tu práci dostanu. Ale když jsem vylezl před barák, tak jsem potkal nějakou kamarádku, známou, nevím, to už si nepamatuji a ona mi říká: „Hele, jestli chceš, tak já na to místo, kde budeš dělat konkurs, budu posílat bílé světlo.“ Vidíte, jak ten satan je mazaný? Jak láká ještě a on mi říká: „Ivanko, já vám teď píšu z důvodu toho, já asi vím, co mi odpovíte.“ Už tušil. „Ale přece jenom já potřebuji tu práci a mám dluhy.“ Jak on příkládá význam na ten odpor. A já jsem mu napsala nestranný dopis. Vy mě znáte. Víte, vy totiž smíte jenom poradit, ono totiž ani to rozhodnutí není na vůli člověka. Vy už to rozhodnutí, co ustojíte a co neustojíte, máte nastavené ve své

DNA a zvolili jste si toto rozhodnutí jako Bůh a je vaše, i kdyby bylo jakoby lidsky špatné.

A já jsem mu napsala: „Víte, xypsilone, já být vámi, tak to nedělám, ale já vám smím jenom poradit, co bych já na vašem místě neudělala. Protože všechno má být spravedlivé. Co vy víte, kdo to potřebuje víc než vy. Navíc, i kdybyste to vyhrál, v této době to, co je získáno pod egoismem, je obrovsky komplikované, a tak se dramaticky zauzluje, že byste se mohl dostat ještě do větších problémů, než jste, ale to záleží už na vás a už ve vaší DNA je, jak se rozhodnete. A je na vás, jestli se rozhodnete, jestli budete sloužit hmotě, to znamená kličkovat ve svůj prospěch člověka vůlí člověka, to znamená tomu černému, anebo jestli se rozhodnete sloužit Otci neboli Duchu.“ A odeslala jsem to.

Jenže jak jsem to odeslala a říkám si: „Do prčic, já jsem mu neřekla to důležité.“ A tak jsem znova dopsala ještě něco: „Nezapomeňte, že nelze sloužit dvěma pánům. Musíte si vybrat.“ On napsal asi za pět minut. Říká: „Ivanko, ten první dopis se mnou nehýbnul, ale jak jsem četl to o těch dvou pánech, já měl takové zimomriavky, já to neudělám.“ Takže možná někdy příště vám řeknu, jak to dopadlo.

Ale pozor, já jsem mu řekla, aby nevisel na tom, jak to dopadne. Aby nepovažoval potom za špatné, jak to dopadlo nebo nedopadlo. Víte, člověk s čistým svědomím se od berličky k pravdě dostane jenom tvrdou praxí. Víra je hypotéza. Když něčemu jenom věříte, tak to nemáte osahané a vy té víře nemůžete jen věřit, ale dostanete se k ní zvláštním způsobem. Když něčemu věřím, tak tak musím žít. Pozor, ale musím tak žít stoprocentně. Nemůžu někde říct, hele, ono to nefunguje. Anebo, druzí stejně kradou, tak když to teď nikdo neví, tak si to tady šlohu. Pamatujte si, už jsem o tom tady mluvila, je jeden Bůh a jedna hmota. Takže ta veškerá hmota a veškerý Bůh to ví, co vy uděláte. Pozor, já vám to dneska neříkám proto, abyste se dneska báli „užrat“ babičce dort v lednici a vyčítali si to. To jsou věci, které vám musí dojít a mluvím, samozřejmě, o důležitějších věcech než o dortu. Jestliže podle něčeho žiju, tak to musím dodržet. A tehdy, když vydržíte nějaký čas bez vypočítavosti, jestli to funguje nebo nefunguje, zkrátka je to váš styl života, tehdy se začnou dít ty obrovské zázraky a ten Duch přes tu hmotu začne mluvit. Protože víte, o co tady jde? O zkrocení vaší vlastní hmoty neboli zvířete, ve kterém žijete. Vaše tělo je zvíře, to už víte.

Já jsem nedávno vyprávěla v Ústí takový banální příběh nebo případ. Představte si, jsem ženská a ego mi řekne: „Chci červenou kabelku. Bez ní nemůžu žít.“ Jenže já jako Duch, který vládne nad tou Ivou, která chce, tu červenou kabelku vím, že na tu kabelku nemám. To znamená, že když si ji koupím a podlehnu těm svodům té Ivy, tak se dostanu do obrovských průserů, protože nemůžu zaplatit složenku, která je důležitá. Anebo nemůžu koupit něco, co je mnohem potřebnější a možná se zadlužím a bude to třeba trvat dva nebo tři měsíce, než se z toho dostanu. Takže já mám vládnout tomu tělu. Dneska když vím, že na to nemám, tak si to zkrátka nekoupím. A teď pozor, toto se týká veškerých všech věcí, které vy víte, jakmile to tělo něco chce, nějakou krávovinu, která by byla nečestná vůči druhým hmotám, to znamená lidem kolem mě, já tomu tělu, té Ivě, to zkrátka nedovolím. Jestliže se dostanete do určité míry a jste prozkoušení obrovským množstvím případů v různých fázích a musíte si fakt projít velikou škálou

věcí, tehdy vám začne sloužit hmota druhých lidí, protože teprve když zkrotíte svou vlastní hmotu, kterou máte nejbliž, máte ji vlastně furt, každý okamžik svého nádechu a výdechu od narození sebou, protože jste se do ní nalili, tehdy jste zkrotili hmotu celého světa. Jsou lidé, kteří mi řekli: „Jo, a co když tě někdo támhle za rohem přepadne?“ Já říkám: „Já vím, že mi nevěříte. To se nedá uvěřit. To je jenom hypotéza a víra, ale já se to takové situace nedostanu.“ To jsou věci, které se nedají vysvětlovat lidem, kteří ještě selžou, když je nikdo nevidí. A kteří si neokusili stavy, kdy mohou přikazovat hmotě. Duch vládne hmotě. Anebo jí slouží, když je slabý a je ve fázi Duše, která nemá všechny zkušenosti nabrané. Pak se vám úplně změní život. Ono je to, jako když si koupíte pejška a teď ho učíte morálce. Plácnete ho klidně a pamatujte, když ho neplácnete vy, tak ho plácně ten svět, protože ono si to plácnutí to štěně zaslouží. Všechno je úplně stejná věc. Vyzkoušejte si to.

My jsme si kolikrát s těmi mými dětmi zkoušeli takové fáze konání. Vždycky to dopadlo. My jsme se bavili, samozřejmě, protože je to vyzkoušení a nebojte se třeba do toho pustit i vaše děti. Nebojte se o nikoho. Já jsem svoje děti pustila a odevzdala jsem je do Boží náruče, aby si vyzkoušely vlastně úplně všechno, protože jsem věděla, že když nejsou schopny si nechat poradit, tak musí mít vlastní zkušenost. A vy nemůžete za ně tu zkušenost prožít. A nebojte se, jestliže jste schopni toto udělat i ty vaše děti jsou v návaznosti v obrovské fázi vývoje. A ony sice dostanou dardu, pak je ale nelitovat. Jenom stát, aby se mohly opřít. Narovnat je, že to nic není a že se jede dál a tehdy je naučíte zastavit odpory.

Já jsem byla nedávno v prosinci u Alžběty Šorfové a ta Alžběta, tam bylo vidět, jak mi položila takovou zvláštní otázku: „A to nelituješ svoje děti, když se jim něco stane?“ Nelituji, oni už jsou i tak vycvičení, že se jim dneska nic neděje samozřejmě. Jestliže se dítě takovéto narodilo ke mně, když já jsem to uměla, je logické, že si to vybralo, protože každý z nás máme stejný princip. Božství a Vědomí Boha je absolutně spravedlivá věc, což očima hmoty nemůžete vidět. Jenom očima Ducha. A jestliže moje dítě se narodilo ke mně a já vím a znám princip, že vytvořením odporu vytvářím karmu, tak to dítě musím naučit zastavit karmu. To znamená, je mi jedno, co se mu děje. Já ho jenom zklidním, aby se naučil přijmout všechno tak, jak se děje. Tím se velice rychle umenšuje karma toho človíčka. On to má samozřejmě v osudu nastavené, takže vidíte, že vy nejvíc světu pomáháte tím, co tady ta paní napsala.

Běžným lidstvím, kterým zklidňujete vaše okolí, tím chápavým úsměvem. Takovým: „To nic není, pojď, dáme si kafe, ty se vypovídáš, možná, že na té tvé tragédii najdeme třeba i nějaké dobré věci.“ Uvidíte, jak se tomu člověku všechno změní. Protože jestliže bude odporovat, a pozor, vy víte, že odpor je i v lítosti. K čemu by mi bylo, že bych je litovala. Bych zablokovala sebe a je bych nic nenaučila. Vy víte, že jsem sprosták. To by bylo k hovnu. Mimochodem já jsem nedávno, toto, když vyšlo ven, tak mi psal jeden Moravák, strašně vtipný pán, který mi napsal: „Ivanko, to bylo dokonalé. Jediné, co mi tam k absolutní dokonalosti chybělo, byla aspoň jedna prdel.“ Já jsem říkala: „Juro, teda ty ze mě děláš sprostáka.“

Ale teď jsem si vzpomněla na jednu krásnou věc. Minulý týden mi napsal takové krásné vyznání jeden pán. Bylo to moc hezké. Že byl před dvěma lety asi po čtvrté na úplném,

totálním dnu a že jsem ho vlastně na těch přednáškách a přes to video, co vídával, a přes okno počítače, že jsem ho hladila a milovala a všechno, co se dalo jen tak, samozřejmě. Že mi posílá lidské vyznání a říká mi: „Ivanko, ale já jsem dneska úplně někdo jiný, mi je tak dobře. Já mám úplně jiný život. Já jsem šťastný člověk. A tak jsem vám chtěl udělat radost, protože vím, že ještě chodíte mezi lidi a chtěl jsem vás třeba někde navštívit na nějaké takové té malé přednášce. Tak jsem vám tam chtěl položit dvě žertovné otázky, a protože jsem z daleka a pravděpodobně se mi to hned tak nepodaří, tak jsem si řekl, že vám ty dvě otázky pošlu, abyste je někde řekla těm lidem.“ Obě jsou nádherné teda. První zní: „Ivanko, přestal jsem chlastat, přestal jsem kouřit, chodit za ženským, hrát karty, myslíte si, že to bude ještě někdy lepší?“ A druhá, ta je ještě lepší. „Jsem v sedmém nebi. Myslíte si, že má význam sestoupit do páté dimenze, konec konců je to vyšší číslo?“

Ano, on to vlastně charakterizoval velice dobře, protože ten stav bez odporu hmoty, ve které bydlíte, je skutečně sedmé nebe. Tam se otevírá vaše potom i sedmá čakra a tam jdete velice rychle milovými kroky. Osmá čakra, ta už je vlastně záležitostí sluneční, devátá je záležitostí naší sluneční soustavy a desátá je Kristovství. A k tomu tam je velice malý krůček. Vy k němu máte už všichni velice nakročeno, protože jenom předváděním toho klidu, který vy žijete v blízkosti těch lidí, kteří jsou ještě v obrovské křeči, vy si nedovedete představit, jaký jim dáváte přetvar, jenom tím, že vidí, že to jde. Že to existuje zůstat klidný v jakékoliv situaci, kterou život přináší.

Moc dobře víte, co se teď děje na planetě. A věřte mi, bude to ještě horší. Ale Vědomí člověka, které zůstává klidné, to vůbec ani nemusí zaregistrovat v tom smyslu, že se k tomu nedostanete do blízkosti, protože to vaše DNA s tím samozřejmě počítá, že vy jste schopni tomuto rozumět. Což běžně lidé nejsou schopni pochopit. I zkritizovat třeba teď toho letce, který vzal ten Airbus a narazil v Alpách do té skály, je zbytečné, protože je to program tohoto těla a ten člověk si neumí pomoci. On to zkrátka musí udělat. A vy moc dobře víte, že ti lidé, kteří tam byli, nikdo nemůže zabránit věcem, které se stát mají. Teď narážím i třeba na události v Uherském Ostrohu, které tam byly. Uvědomte si, že odpory plodí odpory. To znamená, že člověk, který tam šel tohle udělat, se mstil za odpory druhých lidí a za útoky, které tam byly a je zbytečné hodnotit zpětně a bát se nějakých dalších věcí, které přijdou. Útok je odpor a ten zase plodí další útok. Jestliže zůstanete vnitřně klidní, vyvarujete se zbytečných následných útoků, protože si stavíte krok za krokem karmu, kterou v plánu vašich hmotných těl máte. Jednejte vždycky tak, jak byste věděli, že budete jednat s čistým štítem. Jestliže máte čisté svědomí, je to ten nejcennější poklad, který si můžete odnést.

To už jste asi zjistili, protože mít čisté nitro, tak pak žijete. Časová jednotka vám začne mizet. Prosím vás, mnozí lidé mi píší, že si připadají jako mimozemšťané nebo ufoni, že mají prázdnou hlavu, nic si nepamatují. To je normální. Hele, ono to ego dříve strašně kecalo. To jste si všimli, že jo? Nabřebentí hrozné věci a teď vás to otravuje a nechce přestat. Pak je to strašná úleva, když zažijete ten stav ticha, kdy tam skutečně začnete žít pouze intuitivně. Já už dneska nemusím přemýšlet o tom, jestli konám dobře nebo nekonám dobře. Já už vím, co bych udělat neměla. Takže to, co bych udělat neměla, neudělám. To stačí. A přesto člověk tak jak jde životem, vždycky ví a sbírá

zkušenosti, tak se budete vyvíjet. Já jsem tady byla pouze s infem, abych vás převedla k Bohu, ale jakmile vás převedu, tak to vaše Božství si vás převezme a už tu Ivanku potřebovat nebudete. A věřte mi, že já jsem šťastná. Vždycky jsem vám říkala, že jsem šťastná, když mě lidé potřebovali, do té doby, co mě potřebovali, ale budu šťastná, když už mě potřebovat nebudou. Protože vy budete učitelovat. A budete učitelovat dobře. Jenom si nejste jisti. Potřebujete ještě občas nějaké berličky.

Včera mi jedna paní v Praze řekla: „Ivanko, já jsem se tě na něco chtěla zeptat, ale já vlastně nemusím.“ Já říkám: „Jééé, ty jsi šikovná.“ Ano, vy už to víte dávno. Občas jste si jenom ověřovali to, co bych vám eventuálně řekla a stejně to vždycky bylo ano. Zkuste se rozhodnout sami, a i kdybyste zjistili, že možná trošku ještě se to odchýlilo, věřte mi, že jste zase získali pevnou půdu pod nohama pro vaše další svobodné a samostatné rozhodování. Jste všichni moc šikovní a všechno máte v DNA. Vždyť je to nastavené. Víte, že procházíte hotovou věcí. To běžně lidé neví. Proto jsou nervózní, agresivní. Myslí si, že ovlivňují vlastní vůli svět. Pak se neumí rozhodnout, jestli si mají koupit ty první boty nebo ty druhé boty. Když se nakonec po hodině rozhodnou, tak bědují, že jsou blbci, že si měli koupit ty druhé. Takto morduje ten Saitan, ten odpůrce každého z vás a tam je zase to chtění mít to nejlepší. To nejlepší je být spokojený se vším tak, jak je. Pak vám všechno přijde samo. Pak vám přijdou bez odporu i nápady, které byste nikdy nevymysleli. To pak zažíváte pomoc z nitra i z vnějšího světa.

Máte nějaké dotazy, zajímá vás něco? Vy nemáte dotazy? No vy mi děláte radost. Povídejte.

Otázce není rozumět...

Ano, výborná otázka. Je pravda, že jsem už o tom mluvila. Pamatujte si, třetí dimenze je charakterizována dvěma emocemi. Jsou pozitivní, to jsou ty souhlasné, a jsou negativní, to jsou ty odporující a ego má nástroj odporujícími emocemi to co nechce, to dělá ego, a když vám zemře vlastně ego, tak vám zemře odporující emoce. Na jedničce je to považování, že je to špatné. Takový ten odpor, že to nechcete. Na dvojce to je vztahovka, to znamená, vadí vám, že vám někdo něco udělal nebo že je nějaká situace. To je neodpuštění. Na trojce je to zlost. To znamená, nerespektování činu druhého člověka nebo situace. Na čtyřce je to lítost. Nechcete, že se to stalo. Ale ono se to mělo stát, protože karma minulostní byla nějaká lítost, takže znovu opakujete tu situaci a nenávisť je na čtyřce. Na pětce je posuzování a kritika. To jsou negativní emoce. Ono se to během těch poslední dvou, čtyřech tisíc let vyvíjelo, vezměte si, že třeba byly doby, to je 200–300 let zpátky, kdy bylo hanbou projevit nějakou emoci. Ať dobrou nebo špatnou.

Mně jednou psal nějaký člověk. Říká: „Ivanko, já jsem ale chodil jeden čas k psychologovi, asi před deseti, patnácti lety a já jsem dřív neuměl ty emoce vyjádřit a on mě naučil brečet nebo vykřičet se a mně se ulevilo.“ A teď pozor. Já jsem mu říkala: „Ano, zapomínáte, že je třetí varianta, tu emoci vůbec neudělat.“ A k tomu musí právě vývojově dorůst ten obleček, ke kterému přijdete. To je vývoj na planetě. Tady zjistíte, že vlastně tu negativní emoci vám dělá ta hmota těla, která chce a hází vám tam udičku. Ona i udělá sama, že jste tou ženou. Kdybyste se jmenovala třeba Jitka, takže jste

Jitkou. Jitka to nechce. Takže udělá třeba zlost nebo kritiku. To je jedno jakou emoci. Jedna, jediná negativní emoce vás dělá člověkem, hmotou. Ale při umření negativních emocí zůstává, to je vlastně tak zvaný přechod, to je čtvrtá dimenze, to je brána. Existuje třetí dimenze a pak pátá, což je jakoby prostor jiný hmotný, ale bránou přechodovou vlastně fází, to je čtvrtá dimenze, jsem vás celá léta učila vlastně nepřiklonit se k negativní emoci, protože to udělá vaše tělo a teď zkusí, jestli se chytíte.

Zjistila jste, že třeba někdy, já nevím, vy se asi nehádáte. To je jenom sranda, jo? Tady jde o to, že třeba spousta lidí mi píše, třeba žena, že se dohadovala s manželem a teď pozorovala, že ta pusa furt kecá, ale ona už to dávno vlastně nechtěla. To už je, že vy zjišťujete, že vy koukáte na to tělo, že ono si kecá nesmysly a vy už s tím ani nesouhlasíte. To už je úžasná fáze, kdy zjišťujete, že nejste tím tělem a že ono si s vámi dělá, co chce. To je úžasné zjištění. Tady už se odlupuje Vědomí hmoty od Vědomí Ducha. Potom začne teda ten Satan bésnit, to tělo, protože on v noci straší. Začne vám dělat bububu. Už jste to zažili. Hodně z vás to zažívalo poslední teď poslední léta. Stačí zachovat klid.

Mně psala nedávno jedna žena nádherný dopis.

Ještě vám teda než to řeknu, tak vám teda budu vyprávět, že v té pětce zůstávají jen ty pozitivní emoce, ty zůstávají v páté, protože to už je Božství, to je souhlasná emoce. Tam je láska, dojetí, radost, to jsou všechny věci, které vám zůstanou. Je nesmysl, vezměte si, teď něco rozbijete, vyplatí se nad tím brečet? Tím to nespravíte. Naopak, zablokujete se, budete muset rozbít něco jiného, abyste zase prošla zkouškou, jestli zase budete brečet, nebo ne. To jsou dál pokračovací akce.

Tak a teď nevím, co jsem vám chtěla vyprávět. Jo, psala mi jedna žena, jo už vím. A psala mi, že už mě poslouchá už asi dva roky a že všechno fakt fungovalo, všechno zaklaplo a všechno jsem jí vysvětlila i s tím nočním strašením věci a pak najedou dlouho nic. A pozor, my jsme před rokem byli na Jalovci, Dan to teď snad nedávno, pár měsíců posílal, ale mezi tím té ženě přišly Léčebné kódy a ona říká: „Já jsem najednou, Ivanko úplně zblblá a teď jsem se začala modlit a přát si a teď všechny ty věci. Ono mi to teda ze začátku nešlo, ale teď, mi se udělalo tak špatně. Zajímavé je, že když jsem něco potřebovala najednou vědět, tak to v té přednášce přišlo a do toho Dan poslal Jalovec. A najednou tam mluvíte o těch léčebných kódech. Co se mnou se dělo.“ Jí se teda strašně ulevilo, ale víte co, když ten odpor posílíte, to je ta negativní emoce, to zlobení, že ji to nejde, se vyléčit, že jo přes ten léčebný kód, tak si posílíte Vědomí hmoty. Ono to naroste. Takže v noci ji začala útoky Satana. Já sama jsem zažila neuvěřitelné věci právě kvůli vám, abych vám to mohla vlastně vysvětlit. Ona říkala: „Co se dělo v noci, to si nedovede představit, Ivanko, ale já už zase od vás věděla, už jsem tím jednou od vás jednou prošla, že stačí jim říct: „Tak, jo, tak si se mnou dělejte, co chcete.“ A v tu ránu to bylo pryč a já jsem se ráno vzbudila, já jsem svobodná, ve mně nic nekřičí. Dneska jdu po ulici a cizí lidi mě zastavují, že zářím a já jsem jenom obyčejným člověkem. A teď jsem přesně v té fázi. Ale potřebovala jsem si zažít ten poslední odpor, kdy jsem si ještě prošla zpětnou cestou.“

Ano, jakmile posílíte nějakým odporem Vědomí hmoty, to je teď darda, teď je to darda u všech, protože ta planeta proletěla do řidšího prostředí, do té páté dimenze hmotou. Takže to tělo se chová jinak. Ono má jiné vlastnosti. Dříve vám karma trvala dlouho, teď se pouští všechny věci velmi rychle. Tady jde vlastně o to urychlení, proto se teď dějí takové dramatické věci na planetě, protože většina populace na planetě přemýšlí obrovsky hmotně neboli egoisticky. To znamená, že dřívější výboj karmy opětovný vlastně jakoby pokus o obnovení nebo o zastavení nebo o umenšení té karmy se děje velice rychle. Takže ten úder je dramatický a drsný. Takže tady vidíte, jak se to všechno vrací. Odmítnutí, odpor je vlastně útok. To vy si vůbec neuvědomujete. Zkuste si představit, že mi něco uděláte. Jestliže já přijmu to, co mi uděláte, tak vás miluju. Nevadí mi, že mi to děláte. Já vás miluju. Jakmile ve mně se vytvoří odpor a já ho přijmu, budu pokračovat v něm, bude mi to najednou vadit, tak já moje ego Iva, projektuje na vás zlo. Vezměte si, v první fázi vy jste udělala nebo udělal, stejnou věc, ale já vás milovala. Mně to nevadilo. Jestliže ve druhé fázi já bych to nedokázala, tak já vytvořím zlo, které projektuji na vnější svět, ať je to na člověka nebo na situaci, ve které se nacházím. Ale já jsem ten, kdo chtěl v té situaci žít. A já jsem chtěl, aby ta hmota druhého člověka mě přišla vyzkoušet, jestli už konečně budu umět milovat nebo ne.

Takže já vám přeju, aby se vám dařilo uvědomit si, že zlo neexistuje. Což už řekl i Albert Einstein. Zlo je projekcí jednotlivého, odděleného člověka, který si myslí, že vnější svět na něj vede útok. A tím ale sám útočí. A plánuje si další zkušební útok toho světa proto, aby konečně pochopil, kdo je. Takže vám přeju, abyste všichni mysticky a hmotně zemřeli. To je dramatické a je to krásné, věřte mi. Nemáte k tomu daleko. Kdybyste k tomu měli daleko, dnes by vám bylo zle. Velmi vás miluji. Přeji vám hodně štěstí, ať se vám daří pochopit, že to, co ve vás bouří, nejste vy. A proto asi tuto dnešní schůzku naši já zakončím vlastně slovy Krista, které trošičku pozměním, abyste jim rozuměli.

Kristus řekl: „Otče, odpusť jim, neboť oni nevěděli, co činí.“ A já říkám: „Otče, odpusť jim jejich odpory jejich těl, neboť oni nevěděli, že nejsou to tělo, že jsou ty sám.“

Přeji vám krásné dny a děkuji vám za pozornost. Děkuju.